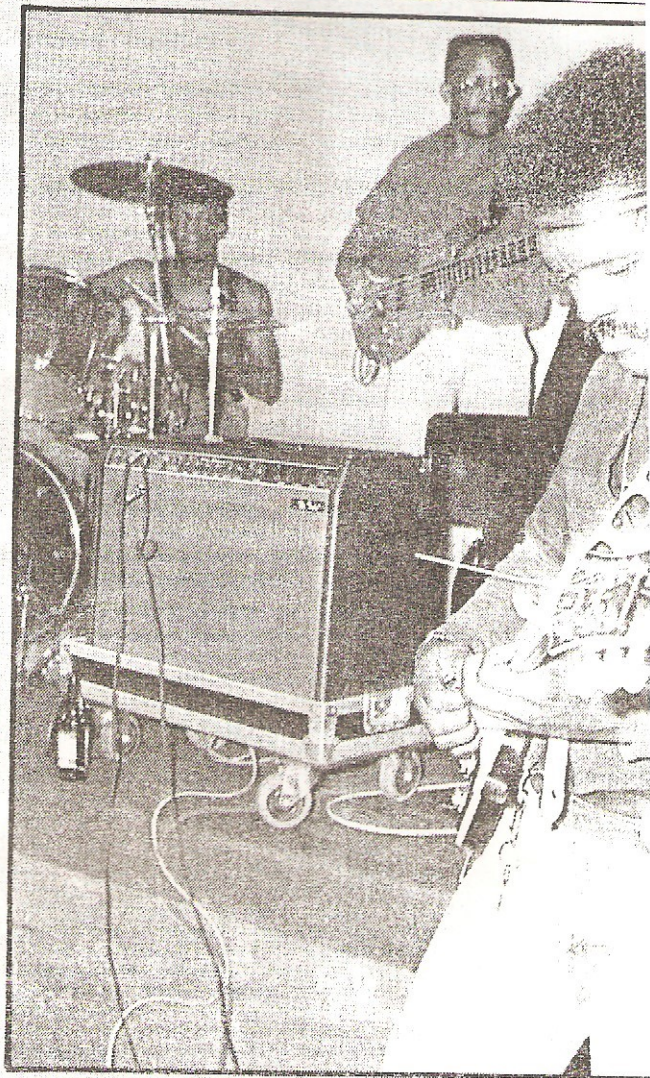

De zwarte Herman Brood speelt met zijn tanden

BIJLMERMEER - Als hij 's morgens in de metro al die chagrijnige gezichten ziet, pakt hij z'n gitaar en speelt Lennons 'Working class hero'. Dezelfde gitarist zette onlangs café De Nachtegaal op z'n kop met zijn razendsnelle solo's. 'Jimi Hendrix' speelt gitaar achter zijn rug, tussen zijn benen door en als het moet met zijn tanden. Men noemt hem ook wel 'de zwarte Herman Brood van de Bijlmermeer.'

door Petra Hunsche

• 'Jimi Hendrix' in café De Nachtegaal

foto: Gerrit Hols

De muzikant haalt in zijn kamer een akoestische gitaar te voorschijn en speelt Claptons Wonderlul tonight. „Als ik gitaar speel, kan ik de hele dag zonder eten, drinken en slapen. Ken je Jan Akkerman? Mijn neef speelde basgitaar bij hem. En zo ontmoette ik Jan Akkerman. Ik vroeg hem naar zijn geheim. Hij zegt: luister naar Charley Parker. Gooi af en toe een zigeuner-toonladder door een blues-toonladder.”

Hij pakt zijn gitaar en speelt het voor. „Akkermans noemt dit een Arabische toonladder. Het is gewoon een dim-toonladder.” Jimi Hendrix, alias Irvine Aloysius Charlemagne, kreeg zijn bijnaam toen hij op twaalfjarige leeftijd op het eiland Saint Lucia met zijn tanden begon te spelen. „Saint Lucia was een arm land,” vertelt hij. „Van Jimmy Hendrix hadden we nooit gehoord. We luisterden naar Mike Sparrow en zijn Salt Fish. Ik zag gitarist Boe van de True Tones met zijn tanden spelen en toen ik het probeerde lukte het in één keer”. Gaat staan, haalt de gitaar over zijn hoofd en slaat aan met zijn tanden.

„Daarna ging ik achter mijn hoofd spelen, tussen mijn benen en toen linkshandig.” Zijn carrière op Saint Lucia begon in de band van zijn broer en ‘Oye Comova’ van Santana was het eerste nummer dat hij instudeerde. „Ik speelde van negen uur 's avonds tot 's nachts vijf in die band. Overdag op school zat ik te slapen,

*God zij dank dat ik gek ben
Gek door het vasthouden aan eigen moraal
Door het niet streven naar erkenning
Door de overdreven en walgelijke maatschappelijke normen
Door het gebrek aan een weerspiegeling van mezelf
Door de manipulerende doctrine
Veel pesterij op mijn zogenaamd afwijkend gedrag
Door dat bij mij mag een ander de eer hebben
Door het eerlijk staan tegenover een ander
Dus ik ben gek omdat ik niet leef volgens de afgesproken realiteit*

*Afgesproken realiteit voor mij is:
martelen met een glimlach*

Irvine Charlemagne

want die leraar leerde me toch niets. De enige van wie ik wat leerde was mijn oma, die was de beste openbaring voor mij. Ze sloeg me nooit en als ze me sloeg, sloeg ze met zoveel liefde dat iedereen moest lachen.” Hij schatert.

De familie verhuist eind jaren zestig naar Curaçao en in die smeltkroes van muzikale invloeden, kreeg de jonge Charlemagne zijn definitieve bijnaam. „In de tijd van Afro leek ik een beetje op Jimi Hendrix. Ik speelde op Curaçao en die naam bleef hangen. Maar we lijken niet echt op elkaar.” Denkt ingespanssen na. „Alleen de lef hebben we gemeen. De muziek zit namelijk

niet in de gitaar maar in jou, dat is het geheim van de gitaar.” Aarzelt. „Ik ben gitarist geworden omdat ik teveel van mijn moeder hield, maar het nooit kon vertellen. Niet dat ik een Oedipuscomplex heb. Maar ik ben een moederskindje.”

Jimi Hendrix volgde zes jaar het muziekllyceum op Curaçao en leerde toch het meest uit de praktijk. „Gitaar op z'n communistisch.” Hij speelde veel Braziliaanse muziek, werd in de eerste plaats beïnvloed door Carlos Santana „dat was mijn leraar. Ik kan al zijn nummers spelen” en noemt daarnaast de muzikant Mahavasjnoe (John McLaughlin). Van de Nederlanders bewon-

dert hij, buiten Jan Akkerman. Her-
man Brood. „Dat is echt een won-
derkind.”

Naast gitaar spelen, schrijft Irri-
ne Charlemagne proza gedichten
waarvoor de inspiratie soms dagen
achter elkaar aanhoudt. Ze gaan
over zijn leven als 'gek'. Hij bewoont
één van de flats van het Integratie-
project Kempering en was vroeger
regelmatig opgenomen in psychia-
trisch ziekenhuis Santpoort. De gi-
tarist steekt in zijn werk graag de
draak met het fenomeen 'gekke'. „Ik
ben gek, omdat de psychiater nor-
maal is,” luidt zijn boodschap.

De Antilliaan begeeft zich niet
vaak op de muziekpodia. Hij heeft
weinig contact met andere muzikan-
ten. „Ze willen altijd concurreren.
En dat is onzin, want niemand is
beter dan een ander.” Wel bezoekt
hij sinds kort de jamsessions van
café de Nachtegaal. „Ik zou ook
graag willen optreden op het Kwa-
koefestival, maar dat gebeurt nooit,
want ik ken niemand daar.”

Elke morgen pakt Irvrine Aloysi-
us Charlemagne zijn gitaar om te
gaan spelen. Eerst in de metro. „
Laatst holde er een echtpaar achter
me aan, ze hadden een kindje bij
zich van anderhalf jaar. Dat begon al
te dansen en te zingen. Een geboren
muzikant was het.” Daarna bezoekt
hij de stad. „Gisteren heb ik twee
uur gespeeld op het Leidseplein. Ik
vraag geen geld. Daar ben ik te verle-
gen voor.”